

דמעות של יצירה...

יש הרי מימרא מפורסמת בתורת סלבודקא שאנחנו חוזרים עליה הרבה: שתי אמהות כתוב עליהם שהם הרבו לבכות, רחל ולאה. על לאה כתוב - ועיני לאה רכות, ועל רחל כתוב רחל מבכה על בניה, שהם הלכו לגלות, (זה ממש עניינא דיומא) והנה דבר פליאה: רחל רק מתחילה לבכות, ומיד יוצא "קול נבואי" נורא הוד, "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך ושבנו בניס לגבולם..."

לעומתה לאה, כאילו סוחטים את הדמעות שלה... היא הגיעה למצב של "עיני לאה רכות", השתנה זיו וקלסתר פניה. בהתחלה היא היתה יפת תואר כמו רחל, והכל השתנה בגלל ריבוי בכייתה ודמעותיה, ואף מילה טובה לא אמרו לה... מה הפשט בזה??? ויותר ע"כ שהרי גאולתה של לאה קרובה, ואילו של רחל כשיגמרו ימי הגלות.

אמרו בסלבודקא, וזו מימרא כ"כ אמיתית: יש דמעה ויש דמעה, יש בכי ויש בכי. יש בכי של צער, כאב, וייסורים. אלו היו הדמעות של רחל, שראתה את הבנים שלה בגלות מעונים ומוכים... כזה בכי אף אבא לא אוהב לראות... מנעי קולך מבכי!

אבל יש דמעות של מיצוי הנפש... שהנפש שוקקת לעולם טהור וזך ורוחני... על מה לאה בכתה?... היא רצתה בית של תורה, היא לא רצתה להיות אשתו של עשו. הנשים של עשו חיו טוב... כל העולם פחד מעשו והוא פחד מהנשים שלו... הוא החביא את בגדיו החמודות אצל אמא שלו, שלא יגנבו לו אותם... זה היה בדיוק מין במינו. הנשים שלו חיו טוב מאד. לאה - כתוב בחז"ל - שהיא היתה יושבת על פרשת דרכים ושאלת מה מעשהו? אמרו לה - מלסטם את הבריות. והיתה בוכה ובוכה ובוכה! אלו דמעות שיוצרות! דמעות שבונות!

חז"ל אומרים בא וראה כמה קשה כחה של תפילה, שהרי מתחילה יעקב לא רצה לינשא לה, ולבסוף הוא נשא אותה ראשונה והיא מתה אחרונה, ולוותה אותו לאורך כל הדרך, ונקברה איתו, והביאה לו שבטים כנגד כולם, ואם לא היתה מתפללת - היו לה יותר מכולם [כי על השבט האחרון היא דנה בעצמה וכו'] ויש לה את הכל... בכורה, כהונה, לוייה, מלכות, יששכר - תורה, זבולון - מחזיק תורה. הכל יש לה!!! היא לא צריכה אף שבט אחר, הכל יש אצל הילדים שלה.

ועם מה היא עשתה את זה?... עם הדמעות!!! דמעות של יצירה, דמעות של בנין. וכי אפשר להגיד לה מנעי קולך?... כל דמעה פחות - זה פחות אבן פינה בבנין הבית... לאה לאה, תבכי תבכי... כל דמעה יש לה את השכר שלה, אף דמעה לא תלך לאיבוד...!

ואלו הדמעות של החורבן.

הבנין האישי של כל אחד תלוי בצער על החורבן

דרך אגב נספר: בשבוע שעבר באו מחנכים לשאול את מרן רה"י הגאון ר' גרשון אדלשטיין שליט"א כל מיני שאלות חינוכיות, ואחת השאלות היתה, למה בחור בישיבה צריך לדאוג יותר, לבנין העצמי שלו או לבנין הישיבה? יש דברים מסויימים שבחור מרגיש שלו עצמו יש תועלת מכך, אבל לישיבה יש את הסדרים שלה, ובאופן כללי - זה מפריע בישיבה. למה צריך לדאוג יותר?

אמר להם הרה"י - אני לא מבין את השאלה. וכשתמהו לפשר העניין, אמר ודאי שבחור צריך לדאוג דבר ראשון לבנין האישי שלו, אין ספק, רק אין בנין אישי בלי הבנין של הישיבה.

הבנין הרוחני, גם של בית המקדש, וגם של כל אחד - - - בא דרך הצער על החורבן. ונבדוק את עצמנו לאט לאט:

רק כעת למדנו שהשתוקקות לרוחניות בונה יצירה חדשה, ראינו את זה בפסח שני, וכן אצל בנות צלפחד - זה לא חדש אצלנו.

למה לא מצטערים על חורבן ביהמ"ק

אתמול היה אצלי יהודי ואמר לי אנחנו מחכים שהתקופה הזאת תעבור. תקופת בין המצרים זה לא בשבילי... יותר מידי עצוב, אסור לרקוד, אסור לשמוח מחכים כבר לבין הזמנים... וכך התפיסה אצל הרבה אנשים.

ונדבר על כמה טעויות שהתחברו יחד, והביאו למצב שאנחנו מאבדים טובה הרבה - מחוסר ידע, הבנה, ומחשבה.

ואנחנו לא מבינים עד כמה הימים האלו הם רבי משמעות ורבי ערך לחיים היום יומיים שלנו.

ונסביר: [זה הכל דברים פשוטים, ה-אלי"ף ביי"ת].

כשאנחנו שואלים היום יהודי, למה קשה לך להתאבל?... התשובה הראשונה שהוא יענה, קשה להתאבל על דבר שקרה לפני אלפי שנים...! התרגלתי כבר למצב הנוכחי, אני לא מרגיש שחסר לי משהו. זה כמו שיספרו למישהו שהסבא שלו לפני עשרה דורות היה גביר בקנה מידה עצום, והתהפך עליו הגלגל עד שהפסיד את כל הכסף שלו. כעת לך תצטער על זה... כבר מזמן שכחו מהסבא הזה ומהכסף שפעם היה לו... אי אפשר להצטער על זה.

אתה בא היום ומבקש ממני להצטער על חורבן של אלפיים שנה אחורה... קשה לי. אני לא מרגיש שחסר לי משהו, לא ראיתי את זה אף פעם. דבר שני: אף אדם לא אוהב להיות עצוב. מילא כשקורה לבן אדם צרה ל"ע - אז הוא בוכה, אבל כשהכל טוב לגרום לעצמי בכי?! זו דרישה גבוהה מידי... אני אגרום לעצמי שיהיה לי קשה!...

ודבר שלישי - אנשים מרגישים שלהתאבל על החורבן זה בשביל אנשים קדושי עליון עם השגות גבוהות, כמו רבי יחזקאל לוינסטיין או רבי אליהו לאפיאן, או מרן ראש ישיבה זיע"א... זה לא בשבילי, אני איש פשוט...

וכאשר כל הסיבות מתחברות יחד לעוד כל מיני סברות כיוצא בהן - - - מאבדים את כל הטעם בימים האלו. ולא יודעים איזה אוצר רב משמעות טמון פה בשבילנו שאנחנו יכולים להתעשר ממנו בצורה משמעותית! ונבאר את הדברים.

רבי אליהו לאפיאן ב"לב אליהו" מביא את הרמ"א בתורת העולה שמספר, שאחרי החורבן פגש אפלטון - שהיה מראשי הפילוסופים - את ירמיהו שהיה מקונן על חורבן הבית. אומר לו אפלטון לירמיהו, אתה אדם גדול, רוחני, אצילי, בעל חכמה, לא מתאים לך לבכות על עצים ואבנים... זה דבר ערכי אצל אנשים פשוטים יותר, לא בשביל אנשי שכל כמורך... דבר שני, זה כבר היה ונגמר. לא בוכים על חלב שנשפך... מה זה יעזור... גמרנו, הבית כבר חרב, זו מציאות! מה יעזור לך לבכות עליו?...

אמר לו ירמיהו: אתה הרי פילוסוף גדול. בטח יש לך איזה שאלה פילוסופית עמוקה שכבר דנת בה הרבה, ולא מצאת לה פיתרון... אמר לו אפלטון - נכון! אז תגיד לי מה השאלה שלך. והוא הרצה לו את שאלתו העמוקה על כל צדדיה ופרטיה. וירמיהו פתר לו את השאלה שלו - על אתר! אפלטון יצא בהשתאות והתפעלות. אמר לו ירמיהו, **החכמה הזו היא לא שלי, היא מהעצים והאבנים האלו שנחרבו...**

אצלנו זה לא סתם עצים ואבנים. אצל יהודי - השראת השכינה מביאה חכמה למעלה מגדרי הטבע! אני בוכה על החכמה הזו שהסתלקה! ועל השאלה השניה ששאלת - אמר ירמיהו - אתה לא תבין את התשובה שלי, אז אין טעם שאני אשיב לך.

ומביא רבי אליהו לופיאן, בשם הסבא מקלם, מה באמת הפשט?... **אני לא בוכה על העבר, אני בוכה על העתיד!**

השפתי חיים להגרי"ח פרידלנדר (עמוד ש') מביא בשם רבי ישראל סלנטר, בזה"ל: "כשם שאפשר להתקרב אל ה' ביום כיפור על ידי כפרת העוונות המיוחדת שזוכים ביום הזה, שהיא מרוממת את האדם ונותנת לו סיוע להתקרב אל ה', כך אפשר להתקרב אל ה' בתשעה באב על ידי עבודת האבילות על ירושלים, והרגשת חסרון שכינה בישראל, ועד כמה שכן אדם מתבונן בזה ומשקיע בעבודת ה' כל פנימיותו, בכך יגדל צערו ויגונו, ומאיך גם תגדל בו השאיפה להתקרב אל ה' יתברך על ידי עבודה זו". ובכמה מקומות ראיתי שמביאים את החידוש הזה של רבי ישראל מסלנט. מישהו ידע מכה חידוש?!... כמו שיש עבודה ביום כיפור, כך גם בתשעה באב... שתי עולמות.

ואם יבא מישהו ויגיד - אולי בדרך המוסר יש מהלכים אחרים... אף אתה אמור לו, גם במהרה"א בבכורות (ח, א) מביא שיש ב' קבוצות של כ"א יום. א. שלשת השבועות בין המצרים זה כ"א יום. ב. מראש השנה עד הושענא רבה!... שתי קבוצות אותו הדבר. זאת אומרת שזה מוסכם לא רק בדרך המוסר... אותה התעלות שאפשר להשיג ביום כיפור, ראש השנה וימים הנוראים, אפשר להשיג גם בשלשת השבועות.

אז בואו נבין את זה: כתוב בדרך ה', עם ישראל לא חוגג הסטוריות! כל אחד מבין, [זה לא יום העצמאות (שאנחנו כ"כ רחוקים מזה) שחוגגים בגלל שפעם קמה מדינה, זה סתם נבוב... מה יש לך היום?! אין לזה טעם].

יהודים עושים חגים - כי זה זמן מסוגל! וכל שנה ושנה חוזר הזמן המסוגל על עצמו בכל חג וחג. **שלשת השבועות - זה זמן מסוגל שיהודי יכול להשתוקק לרוחניות. להצטער על חוסר הרוחניות שלו, ולבנות לעצמו מצב חדש של קרבת ה' עם בניין אישי רוחני הרבה הרבה הרבה יותר מהעבר. וחוף מזה שהוא בונה על ידי זה את בית המקדש.**

ונראה: זה שזה זמן מסוגל - כולנו יודעים. המשגיח רבי אליהו לופיאן מספר מובא בלב אליהו פי יתרון שבזמנו, בבתי כנסת של בעלי מלאכה, של החייטים ושל הסנדלרים, ואצל הבעלי בתים הכי פשוטים, בשלשת השבועות בשתיים אחר חצות היו כולם יושבים על הארץ ובוכים בתקון חצות בדמעות שליש בלי הרף!!! הם אמרו תיקון חצות בלב נשבר, מלווה בבכיות ודמעות!

בעלי בתים פשוטים איך הם מגיעים לזה?... הלואי עלינו היום. הרב צמל, גיסו של רבי מאיר שפירא (אביו של הגה"צ רבי משה שפירא), הוא אמר לי פעם אצלנו בעיירה הבעל קורא שהיה קורא מגילת איכה היה נעצר כמה פעמים מרוב בכי... לא היה שייך לקרוא מגילת איכה בבת אחת...

בדרשות החתם סופר (דרשות צ' מנ"א דף ש"ה בהג"ה) מובא, שהיה במקומו מנהג לומר כל ליל שישי תקון חצות ובדרך כלל היה רגיל להיות הש"ץ לזה רבי אפרים פישל סופר, ופעם אחת הוא לא היה ואמר את זה במקומו יהודי אחר שאמר תיקון חצות ולא בכה - בלי דמעות!!! נורא ואיום. באו לחתם סופר והוא אמר תבדקו אחריו, יש חשד שהוא שייך לכת של שבתאי צבי... כי איך אפשר לעשות תיקון חצות בלי תאניה ואניה.

אתם שומעים מושגים?!... איך הגיעו לזה גם פשוטי עם, כי זה זמן מסוגל משמים להוריד דמעות למי שרוצה להתאונן על החורבן, ולהרגיש צער. נראה לאט לאט.

החתם סופר אומר (וכע"ז במבי"ט בלשון אחר) תמיד בן אדם חושב מה אני כבר יכול לעשות... כל כך הרבה כבר בכו, מה יוסיף הבכי שלי... אומר החתם סופר דבר ידוע: מה בונה בית המקדש של מעלה?... הרי בית המקדש השלישי יירד באש מן השמים, מי בונה אותו? הדמעות שלנו למטה. (עיי' בלקט רשימות של רבי נתן ווכטפויגל בעניני ביהמ"ק עמ' פ"ט ומה שהביא שם בשם השל"ה). אומר החת"ס סופר, כל היהודים בכו והצטערו, ביהמ"ק נבנה ונבנה, כעת, לקראת הסוף,

חסרות כמה דמעות... מי שיזכה - בוכה ומשלים אותו, ואז יורד בית המקדש שלם של אש!

חסר עוד כמה דמעות... בא השטן, היצר הרע, והקהה את כל הרגשות שלנו, ולצערנו כמעט ולא בוכים היום, זה כבר דבר הרבה יותר נדיר... ולכן התארכה הגלות. הדמעות הללו, והצער הזה, בונה גם בית המקדש, וגם בונה את הדרגה הרוחנית של ההשתוקקות שלי להידבק בקב"ה, ולקירבת אלוקים - זה הזמן.

ואולי זה הסיבה, שכתוב במדרש (ילקו"ש ירמיהו פרק ה רמז רע"ט) כאשר השובים לקחו את עם ישראל ירמיהו הלך איתם, הם רצו לבכות ולא נתנו להם לבכות. מה עשו?... הם אמרו לירמיהו אתה תבכה ביום, ואנחנו נבכה בלילה, כשהם יילכו לישון ולאכול - אנחנו נבכה. על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו... כל הזמן לבכות. כי הבכי הזה בונה! ולכן לא נתנו להם לבכות.

לבכות על צער השכינה!

ועוד דבר כתוב בחתם סופר בדרשות (דף שט - טור ד'), כאשר בוכים יש קצת נחמה לשכינה. תארו לעצמכם להבדיל אלף אלפי הבדלות שבא יהודי מסכן ומספר טרגדיה נוראה שקרתה לו, ואנשים שומעים ולא מתרגשים כלל, מתעלמים ממנו. איך הוא מרגיש?... ואם מישהו לא יכול לעזוב, אבל הוא בא ובוכה איתו - הוא מרגיש הקלה... מבינים אותו, בוכים איתו, משתתפים בצערו.

השכינה פי כמה וכמה, השכינה מתנחמת, יש לה קצת נחמה. הבנים שלה לא שוכחים אותה, מתגעגעים אליה ומבקשים קרבתה, ומצטערים בצרתה - צרתם. ולא זו בלבד, אלא כתוב במבי"ט, מי שזוכה להתאבל כראוי על החורבן, זוכה שאף בעולם הזה יטעימו אותו מעין מה שיהיה אחרי זמן הגאולה. [ס' בית אלוקים שער התפילה פי"ז].

וזה מה שנוגע לבנין בית המקדש הכללי שאליו מייחלות עינינו, אחד מהעיקרים שבגאולה, יהיה הרי הרגשת קרבת אלוקים והאהבה והכיסופים אליו יתברך, והוא המשכן הפנימי שנצטווה כל יהודי ב"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". וכמו שמביא האלשיך 'בתוכו לא נאמר אלא בתוכם' - בתוכו של כל אחד ואחד, וההינו שהאדם נהיה משכן לשכינה, כאשר מכניס בלבו את האהבת ה' והכיסופים והגעגועים אליו - עד שתהיה 'נפשי חולת אהבתך' ואז בא הירפא נא לה בהראות לה נועם זיון - "ושכנתי בתוכם".

ואת זה כבר דייקו קמאי בלשון הגמ' בתענית (ל, ב) 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה', ולא נאמר יזכה, אלא זוכה בלשון הווה - זוכה כעת, ושמחתה הוא הוא הרגשה של קרבת אלוקים. וממילא כל הדרגה בתורה משתנה, שהרי כך אנו מבקשים בסוף התפילה 'שיבנה בית המקדש במהרה בימינו - ותן חלקנו בתורתך', והביאו בשם הגר"א שההארה הגדולה בתורה תושלם בבנין בית המקדש והגאולה.

זה הזמן המסוגל כעת - ואיך אפשר להחמיץ שעה גדולה כזו.

אבל אומר החת"ס סופר, היום גם אם בוכים, יש כאלו שבוכים, אבל על מה?... על הצרות הפרטיות, שנגרמו מחמת חורבן ביהמ"ק. ואז השכינה - קשה לה. כל הזמן אתה עסוק רק בך?! לא איכפת לך מצער השכינה?!...

המגיד רבי ראובן קרלינשטיין היה מספר שהיה פעם איזה אברך שחמיו נתן לו נדוניה, ומנהגם היה להפקידו בידי הגביר של העיירה, שישמור על זה. פעם, בערב שבת אחה"צ שב החתן מהמקוה ואומר לחמיו - תוציא 'עכשיו' את הנדוניה שלי מהגביר!!! מה קרה כעת?... תמה חותנו, אז תקבל שבת, מה בוער עכשיו?... לא. אני צריך את זה עכשיו! אמר לו חותנו, כעת אי אפשר, נחכה למוצאי שבת. אז במוצאי שבת מיד! רק הגיע מוצאי שבת - והחתן שוב בא ואומר לחמיו, עכשיו תוציא את הכסף מהגביר, עכשיו!!! כל כך לא נעים לו... הגביר של העיירה... פעם זה היה מעמד חשוב.

הוא בא ואומר לו תראה, אני לא יודע מה קרה לחתני, הוא בא ודורש ממני להוציא עכשיו את כל הכסף... כבר בער לו לפני שבת, ודחית

אותו עד עכשיו... אמר לו אין שום בעיה, קח את זה, ושיהיה גם רפואה שלימה לחתן שלך...

כעבור שבועיים - הגביר הזה פשט את הרגל!!! כולם הפסידו ולאברך הזה נשאר. חמוני ניגש אליו וביקש סליחה, בטח יש לך רוח הקדש... אבל באמת, מאיפה ידעת? אמר לו החתן, הייתי במקווה, והוא היה לידי, וכשהוא לבש את המעיל שמעתי שהוא נאנח, רבונו של עולם! מתי כבר יבוא משיח?...

אני הבנתי מיד, אם הגביר צריך משיח - - - יש לו בעיה גדולה בעסקים שלו...

ועל זה אומר החת"ם סופר - - - ועל זה ידו כל הדוויים... אומרת השכינה אתה צריך שיהיו לך הפסדים כדי שתבכה כמה דמעות, ועל מה שאני שרוייה בצער לא אכפת לך בכלל!...

הסייעתא דשמיא לבכות באמת על צער השכינה, וזה סגולה להתקרב ולבנות בנין אישי אחר!!! וכמו שכתוב במב"ט שזה קצת מהבטחות הגאולה.

ובסי' לקט רשימות מהמשגיח דליקווד (עניני ביהמ"ק - ד פ"ח) מביא מהגה"צ רמ"א שטרן זצ"ל משגיח דקמניץ שסיפר שר' איצלה וולוז'ינר זצ"ל הלך פעם באישון לילה בפטרבורג ושמע קול בכי, ומילים טהורות בחללו של עולם "וי לשכינתא בגלותא" ו"וי לשכינתא בגלותא" וילך אחר הקול, ומצא חייל יהודי עומד על משמרתו, ואומר תיקון חצות. פרץ ר' איצלה בבכי ואמר אין ספק שהמקום הזה נתקדש. ואכן לאחר כמה שנים, נבנה בית מדרש על מקום זה, שנתקדש בדמעות טהורות על צרתן של ישראל וצער השכינה. ומה שכנס"י בוכה ומתאוונת על מר גורלה כ' הגר"א בפירושו לשה"ש (ה, ח) עה"פ השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני - ופי' עכשיו בגלות אמרה - מה תגידו לו - פי' מכל הצרות שמצאוני אל תגידו לו יותר רק שחולת אהבה אני, שזה קשה לי יותר מהכל מה שנפרד ממני, ולזה עיקר הגעגועים והכיסופים.

חסר לנו בשאיפות

ולזה - הזמן הזה - הוא הזמן המסוגל. ונחזור לראשונות - אז למה באמת לא בוכים? אמר רבי אהרן קוטלר (במשנת רבי אהרן ח"ג עמ' מז) וכל אחד מבין את זה לבד - - - אין לנו שאיפה לגדלות!

היום, כשאנחנו מדברים על מרן שר התורה רבי חיים קניבסקי זצ"ל, איך אנחנו מסתכלים על זה בהשוואה אלינו? רבי חיים קניבסקי היה מלאך. בסדר... גם אני יכול, הרי רבי חיים עצמו אמר את זה שכ"א יכול להיות מלאך... אבל בינתיים אני בן אדם ובזה לא חסר לי כלום. וזה שר' חיים קניבסקי ידע את כל התורה כולה - בסדר... זה חד בדרא. כמה כבר יש כאלו. וכי חסר לי משהו אם אני אתחנן בלי לדעת נשים נזיקין? אני לא מרגיש בזה בעל מוס. יש כאלו מצויינים שיכולים, אשריהם!... אולי גם אני אהיה מלאך אי פעם...

בן אדם לא מבין ולא יודע... אתה בעל מוס!!!

רק לאחרונה סיפרנו שאחד בא לרבי חיים עם רשימה שלימה של צרות. **שאל אותו רבי חיים אתה כבר יודע ש"ס? אמר אין לי זמן לזה מרוב צרות. אמר לו הגר"ח, אז למה זה לא כתוב ברשימה? הרי זו הצרה הראשונה...**

השאיפה שלנו ברוחניות כל כך רחוקה... בא תשאף! תשאף שתהיה לך תפילה בהתלהבות... שיהיה לך חשק, גישמאק, אתה מדבר עם הרבונו של עולם, אתה חי את זה... אתה נושם את זה... טוב לך עם זה, אתה מקיים מצוות, אתה נהנה, לומד בגישמאק, אוהב ללמוד, ונהנה מהלימוד... למה לא, זה רחוק ממך?!... כי רחוק ממני מנחם משיב נפשי...

נהנה, היום זה הזמן! היום משיגים את זה! זהו זמן היצירה של הבנין הרוחני!!! **לדעת ש"ס זה לא דבר רחוק. ואם זה בחור - לגמור מסכתות, לדעת נשים נזיקין, האם אתה מרגיש שאתה לא יכול להירדם בלילה בגלל זה?!**... "על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי, בקשתי ולא מצאתיו"... מה בדיוק בקשתי, מה אהבה נפשך ולא מצאת?... מה בדיוק רצית?

העולם הרוחני שלנו בנוי על הימים האלו! השתוקקות ושאיפות. אתם יודעים איזה אושר זה לדעת את כל התורה?!... ואפשר בדור שלנו גם כן!!! גם אם לא להיות כמו רבי חיים, אבל להיות גאון, גאון יכולים להיות הרבה. בא, בא לגדול!!! תתחנן לקב"ה אני רוצה השראת שכינה.

אומרים בשם הגאון מוילנא, שאין לנו ציור מה היה יהודי פשוט בזמן בית המקדש! כי כשיש השראת שכינה - הכל נראה אחרת...

כאשר יהודי נולד - מלמדים אותו בבטן אמו את כל התורה כולה, ואח"כ משכיחים ממנו. למה מלמדים אותו? כי הצורה שלך ושל כל יהודי - זה כל התורה כולה! זה יהודי!!!

ומשכיחים אותה הימנו, כדי שאתה תקנה את זה בכוחות עצמך, ויהיו לך חיי נצח עם זה. אבל זה המטבע של יהודי!

בלי בית המקדש - זה לא חיים!!!

כעת נבין:

"רחם על ציון כי היא בית חיינו" - ידוע שהגר"א בהקדמה (ליקוטם, סוף ספרא דצניעותא) מביא שהדור של אחרי החורבן לעומת הדור שלפני החורבן, זה כמו מת בפני החי, והדור שלו זה כבר רקב עצמות... הכל כבר נרקב.

והפליאה עולה מאליה, אנחנו לא חיים?!... מה פירוש שאנחנו רקב עצמות, מה זה המילים האלו?...

אומר לכם כעת דבר שאני לא מבין אותו, אבל תסתכלו ב"אור יחזקאל" (אמונה דף מא) יש גמרא בתענית (כט, א) שהכהנים עלו לגג ההיכל ומסרו את המפתחות לשמים, והפילו את עצמם לתוך האש. אומר רבי יחזקאל לוינשטיין, הם הרגישו שבלי בית המקדש הם מתים! זה גברא קטילא קטל.

לא כ"כ ברור מה ההסבר בזה על פי ההלכה... אבל היסוד הוא ודאי נכון. הם הרגישו כמו מתים... זה כבר לא חיים! אין לי כלום.

המושגים שלנו זה שאנחנו מסתפקים במועט, טוב לי כמו שאני... וגם אם אני שומע על משהו שעולה ומתעלה, אני מרגיע את עצמי - כן... זה משהו אחר...

כל יהודי יכול!!! אם תשקיע - אתה יכול!!! זה הזמן המסוגל!!!

בא, תשתוקק לרוחניות, תשקיע קצת...

בסלונים הביאו לפרש, "דעה קניית מה חסרת", אתה חושב שקנית דעה?! מה השקעת בשביל זה, מה חסרת?... אם לא חסרת כלום - לא קנית דעה!...

צריך להשקיע. מה אתה משקיע... אם אתה רוצה קרבת אלוקים - בא, תפוס את עצמך לידיים, תבקש מהקב"ה, תתחנן... תתפלל ולירושלים עירך בכוונה, את צמח דוד, תקע בשופר גדול... זה כבר קרוב, קרוב!!! כל גדולי עולם אומרים שזה כבר קרוב, רבי חיים דיבר על זה כבר ממש מפורש, זה כבר התחיל בחפץ חיים, הסטייפלער, והמשגיח רבי יחזקאל... זה יותר קרוב מרחוק.

והיום - כל דמעה יכולה לעזור, כל צער. כשיהודי משתוקק להשראת שכינה, לקרבת אלוקים, ואני קרבת אלוקים לי טוב...

על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי... מה אהבה נפשי?! לקבל גישמאק בלימוד, לאהוב את התורה, לאהוב את ה' יתברך, לעשות מצוות בשלימות... חשבנו פעם על אהבת ה'?!... באמת לאהוב את ה', יראת הרוממות, לשמוח עם זה, ישמח ישראל בעושי בני ציון יגילו במלכם... להרגיש שאני מברך "שלא עשני גוי" ואני יכול לרקוד עם זה... כי אני יהודי, כי בניס אתם לה' אלוקיכם!!!

כל הצרות הינם תוצאה מחורבן הבית

למה באמת אנחנו לא מרגישים את זה?...

ומיניה וביה, יש ספר "קולמוס הלב" של רבי אברהם קלמנוביץ, הוא מביא שהיה משהו שאמר לרבי חיים עוזר; אני לא יודע אם הצרות שהיו במלחמת עולם השניה היו פחות מהצרות שהיו בזמן חורבן הבית, אז למה מדברים כל הזמן רק על חורבן הבית?...

אמר לו רבי חיים עוזר, בא נניח שאתה צודק, אבל כל הצרות האלו זה תוצאה מחורבן הבית!

ונתאר לעצמנו דוגמא, היה גביר מיליארדר, שהיו לו בבית חפצים יקרי ערך ששוים מליוני דולרים, והיתה לו דלת פלדלת כבדה וחזקה ששמרה על הבית. ופעם בא איזה גנב מוצלח שפרץ את הדלת וכך כולם הצליחו להיכנס ולגנוב והוא נשאר עני ואביון... מה היתה הסיבה של הכל? הדלת! ברגע ונפרצה הדלת זה הסיבה לכל הגניבות שבאו בעקבות זה.

בנין בית המקדש חרב, זה הסיבה לכל הדברים! כל הצרות שיש, כל החוסר השתוקקות והעדר קרבת אלוקים, הכל בגלל שנחרב הבית, ואתה יכול להחזיר את זה...

יש לך הזדמנות, תפתח עיניים !!!

יש סיפור ידוע עם רבי חיים קרייזוירט זצ"ל, סיפור מפורסם: שהיה יהודי בשואה שפגש אותו ואמר לו תראה, אני לא יודע אם אני אצליח להינצל מהשואה או לא, ויש לי חשבון בנק בשווייץ שיש לי שם הון תועפות, אם אתה תינצל - יש לי בן יחיד שניתק הקשר בינינו, אם אני אנצל - אני אחפש ואולי אני אמצא אותו, ואם לא, אולי אתה תמצא אותו, קח את הפרטים, שיהיו גם אצלך...

רבי חיים לקח את הפרטים, הוא עבר את השואה בחסדי שמיים, והוא חיפש את הבן הזה ולא מצא, ולא מצא.

אחרי עשרות שנים הוא נסע פעם ברכבת, ודיבר עם היהודי שישב לצידו, וסיפר לו שהוא מאותה העיר, אז שאלו רבי חיים, אולי אתה מכיר את אדם פלוני?... הוא אמר לו בטח, זה אבא שלי!!! יש לך מסמכים? שאל רבי חיים, אמר לו כן. אז רבי חיים סיפר לו, מונח לך הרבה כסף בחשבון בנק בשווייץ.

אמר לו הבן, אין לי אפילו כסף לנסוע לשווייץ, אני עני ואביון... אמר לו רבי חיים, אני כבר יודע שאתה גביר, אז אני אלווה לך. הוא הלווה לו, ובאמת זה היה נכון, הוא נהיה גביר...

תארו לכם, אדם שחי כבר שלשים שנה כמו קבצן גדול והוא באמת מליונר, אתם יודעים איזו הרגשה יש לזה?...

אמר הרב שך - כולנו ככה. אתה יודע איזה עושר יהודי יכול לקבל?!... לא רק עולם הבא, עולם הזה!!! מישהו ראה פעם את האושר שהיה למרן ראש ישיבה זיע"א בלימוד?... הרה"י אמר לי פעם, אני לא מבין מה היצר הרע יכול להציע לבחור שיש לו טעם בלימוד - כתחליף שיהי כדאי לו בשביל זה להתבטל מהלימוד... זה כזה גישמאק! כל כך טוב, כל כך מתוק... ואצל הראש ישיבה הרגישו את זה אצלו ככה! יש לך את זה בידים!!!

היהודי הזה אכן מסכן, אבל הוא באמת לא ידע שהוא גביר...

אבל תארו לעצמכם, שרבי חיים קרייזוירט היה פוגש את אותו יהודי **מיד** אחרי השואה, ומספר לו: יש לך חשבון בנק גדול בשווייץ, והוא היה מגיב, אני לא מאמין לך, אבא שלי - לא יכול להיות, הוא לא היה נראה לי מליונר... ואחרי שלשים שנה, כשהוא כבר עבר את כל קשיי החיים, הוא נזכר בזה, ומחליט, אולי כדאי לנסות לראות?... ואז התברר לו שזה נכון. הוא אומלל...! אומלל...!

אומרים לך, אומרים לך!!! אל תהיה טפש! תקשיב, תשמע מה שאומרים לך! אתה יודע מי נמצא ברשימה מיד אחרי חרש... הם תמיד הולכים ביחד... תקשיב ותפתח עיניים!!! והיום זה הזמן!!! זה זמן של יצירה של בנין!

רק נסיים:

אנחנו רואים שתכף בא המשיח. כבר יש חבלי משיח, ויש הרבה נסיונות קשים, בגשמיות וברוחניות, הרבה נסיונות קשים.

והנה בלקט רשימות מהמשגיח בליקווד (על עניני חנוכה עמוד מ"א) מביא קבלה איש מפי איש - שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח כל 'הערהליכער אידן' ינצלו. ומה זה עהרליך איד - מובדל מן העמים. לא מדובר פה להיות אחד מליון צדיקים, אלא - מובדל מחוקות העמים עם העיתונים והמוזיקה והספרים שלהם, ושל אלו שלמדו מהם, ומנותק מהם, אז אומר הקב"ה 'אתם שלי', ונמצאים ברשות אחרת ואין שום שליטה עליכם.

וכשהיו דיבורים על פצצת אטום ואנשים פחדו, אמר בתמיה מה הפחד, בן תורה שמופרש ומובדל מן העמים, אין לו שום חשש סכנה, מאה אחוז מובטח שינצל, אין בזה שום מקום לשאלה ואין ספקות.

והביא את החז"ל על הפסוק "והבדלתי אתכם מן העמים להיות לי" - אם אתם מובדלים מן העמים **אתם שלי**, ואם לאו של נבוכדנצר וחביריו. דהיינו כשמובדלים מהם נמצאים ברשות הקב"ה ואין עליהם שום שליטה, הם בפלטה אחרת!!!

הרבה דברים הרחוב הביא מחוקות העמים, סכנה גדולה להכניס דבר קטן מהדומה לה לבית מדרש, הבית מדרש זה המקום של 'אתם שלי', והכניסה לרוחות זרים לרוח הישיבה מדור דור - אסורה.

ואם תמצא לומר אלו אבני בנין - לרוממות הבן עליה. כמו שליד כל אתר בניה מתנוסס השלט כאן בונים הכניסה לזרים אסורה - בחור צריך להזהר בכל דבר שיש בו רחוביות ולחשוב ולהתבונן אני רוצה להתעלות, ואני רוצה להתרומם, ואני מבקש מהקב"ה, ובאמת יש לי צער שאני לא הגעתי לזה, והיום - בא, בא... הדמעות שלך, והצער על גלות השכינה - - - אוי לבנים שגלו מעל שלחן אביהם, ומה לו לאב שהגלה את בניו (ברכות ג, א), אני מחכה לאבא שלי... אני רוצה את אבא שלי... את הקרבת אלוקים... ואם אני לדודי - אז דודי לי!!!

אז הקב"ה בא אלינו, ואנחנו מתרוממים, ואז כל השנה היא אחרת. והנה מרן שה"ת רבי חיים קניבסקי זצ"ל בסדורו מביא לבאר מה שבברכת 'אהבה רבה' שלפני ק"ש, שהיא הולכת על תורה, אנו מבקשים והביאנו לשלום מארבע כנפות הארץ וכו', שהוא בקשה על הגאולה, ומביא מהבית הלוי עה"ת פרשת בא שהביא מחז"ל שהגאולה העתידה תהי רק בזכות התורה שבע"פ, וא"כ התורה מקרבת את הגאולה.

ולכן, פחד עצום יש מלהכניס אוירה קצת יותר קלה של "סוף זמן" - שלהי קייטא. חוץ ממה שכל רפיון בביהמ"ד הוא אח לבעל משחית וידוע גודל עונשו, אבל בזמן הזה שאנו מתפללים על הגאולה, ומצפים ומייחלים לה בקרוב, עלינו לשנס מותניים וללמוד במשנה מרץ, שלא"כ יהיו מעשינו סותרים תפילתינו, וכל דור שלא נבנה כאילו נחרב בימיו. והיה מרן הרב שך זיע"א אומר על החז"ל הזה, שזה כמו לקחת גפרור ולהצית בבית המקדש, ד' ירחם.

חבל... אבל לא זכינו והשנה, צום י"ז בתמוז כבר היה לנו. אנחנו מקוים מאד ומחכים, שתשעה באב לא יהיה לנו כבר... אולי ימי מועד ושמחה, כמו שכתוב קרא עלי מועד.

אז בואו נתכונן... בואו נתכונן... יש קונה עולמו בשעה אחת, זוהי השעה, וזה הזמן!!!

לעיני

מרת בלה הלה בת לולו ע"ה

נלב"ע כ"ב תמוז

תנצב"ה

לעיני

הגאון ר' יצחק דוד בן הגאון הגדול

ר' אברהם יעקב זלזניק זצוק"ל

נלב"ע כ" תמוז תשע"ה

תנצב"ה

ניתן לשמוע את השיחה ביום שלישי בערב ולאחמ"כ בשידור חוזר וכן שיעור דף היומי ועוד, בקו השיחות שמספרו 074-740-3629

ע"מ שנוכל להמשיך בהפצת תורתו של מורינו המשגיח שליט"א, אנו זקוקים לעזרת הציבור

לתרומות והנצחות: 054-843-6282

לקבלת הגליון במייל: 4166058@gmail.com